

forandring eller ved bindende Erklæringer mellem vedkommende Statsfaktorer om, at Vetoet for Fremtiden skal respekteres. Alt dette kan ske, men det har ikke det Allermindste at gøre med det Spørgsmaal, jeg omtalte forleden Dag, at man formelt og statsretlig ikke godkender Noget ved forfat Bevilling, som man ogsaa har stemt for iforveien; det gjør man ganske sikkert ikke. Derfor tror jeg, man skal være overordentlig varsom fra den Side, der altid fører Forsonningens Ord i Munden, fra Mindretallets og Regjeringens Side, med at handle, som de handle her. Jeg vil meget nødig udtale mig om det politiske Spørgsmaal i Diebliffet, saalænge der ikke ligger nogen Handling for, men saa meget vil jeg dog sige, at det nok vil komme til at vise sig, at hvis man her gaar videre frem ad den Vej, man nu har været inde paa i nogle Aar, skal det nok føre til, at Udstaten til nogenfinde at komme ud af dette bliver langt vanskeligere og langt mørkere, end den nogenfinde har været før, og at det muligvis kan blive det, der afgjørende hindrer os i at komme tilbage til ordnede Tilstande, maasse i vor Levetid. Jeg skal, som sagt, indskrænke mig til saa lidt som muligt, men jeg tror, det er et alvorligt Vendepunkt i vor Politikk, vi i dette Diebliff staae ved. Dersom man gjør dette Stridt, og derisom Følgen bliver, hvad jeg tror, den bliver, men som jeg ikke nærmere vil udtale mig om, da skal man i alt Fald vide, at det er den høie Regjering, der bærer det fulde Ansvar for det ved at have kastet netop dette Spørgsmaal ind nu paa et Tidspunkt, hvor Fællesudvalg var umuligt; thi Fællesudvalget er den forfatningsmæssige Vej til at løse den Slags Spørgsmaal. Forfatningen vil, at naar der er Strid imellem de to Thing paa Finantsloven eller enhver anden Lov, men navnlig dog paa denne, den vigtigste af alle Love, skal denne løses igjennem Fællesudvalg. Hvor Striden dreiede sig om et Forslag, som Regjeringen fra først af havde bragt ind paa Finantsloven, vilde det ikke være saa grelt, om der kom en Konflikt, men nu forstaar man, at i dette Tilfælde er Konflikten ligefrem tilveiebragt af Regjeringen, der i det sidste Diebliff griber ind paa Finantsloven, i et Diebliff, hvor den kan sige sig selv, at der intet Fællesudvalg kan blive. Det er ligefrem fra Regjeringens Side at kaste os ind i en politisk Konflikt, om hvilken Regjeringen ikke selv har Begreb, hvorvidt vi nogenfinde ville komme udover den. Jeg er det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (D. Scavenius) taknemmelig for, at han

har givet mig Leilighed til at sige, hvad jeg her har sagt, nemlig at Folkethinget ikke kan godkjennde en Fortsættelse af den Kamp, som føres mod dets Veto i Spørgsmaal af denne Natur, uden derigjennem at undersøgende hele sin konstitutionelle Stilling. Det er fuldstændig umuligt for dette Thing, medmindre det fik saa stærke konstitutionelle Garantier som dem, jeg betegnede før, ved Ministeriets Afgang eller en Forsatningsforandring, eller hvad dermed kan stilles i Klasse. Og netop fordi det er saa alvorligt, vil jeg raade de Herrer, der i Diebliffet have denne Sag i deres Haand, til at tænke lidt over, hvad Konsekvensen bliver, thi fuldt saa let og glat gaar det ikke, som de Herrer bilde sig ind. Jeg vil ikke gaa nærmere ind paa Sagens Realitet, jeg er det ærede Medlem for Bræsthus Amts 6te Valgkreds (Bøssen) taknemmelig, fordi han har udviklet den tekniske Side af Sagen og forsvaret Udvalgets Betænkning, for hvilken han er Ordfører, og som han har skrevet. Jeg tror, at det er heldigt, at det er sket, og jeg tror ganske særligt, det er heldigt, mindre maaste overfor vore nærmeste Meningsfæller end overfor en stor Del Kæmper, ikke alene Medlemmer af Thinget, men Medlemmer af det Samfund, vi høre til. Thi for dem er det ikke muligt at se paa den Slags Ting, hverken udelukkende politisk eller udelukkende finansiel, eller udelukkende militært. Dette er ganske naturligt; thi disse Ting staa i en vis Forbindelse med hinanden, det er ganske klart, det ville vi Alle indrømme. Hvis det kan paavises af Regjeringen paa en for Alle overbevisende Maade, at man ved at bevilge 9 Millioner Kr. til at bygge et Fort, sikrer sig mod Bombardement, Krigsfare, hvad man vil, eller sikrer Statens Neutralitet, vil det naturligvis være af Betydning og lægge et Lod i Vægtstaaalen, det er der ikke Tvivl om, og saa vil man ogsaa være mindre utilbøielig, mindre betænkelig, ogsaa i politisk og finansiel Henseende, ved at bringe dette Offer. Det er sikkert nok, at disse Ting staa i absolut Forbindelse med hinanden. Derfor tror jeg ogsaa i Modsetning til det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), at denne Sag burde i Udvalg, og at der burde fremkomme Betænkning om den, for at de Grunde kunde blive fremdragne, som burde fremdrages, og jeg tror, at det har gavnet Sagen, at det er sket. Jeg er nemlig ikke overbevist, efter at have hørt den ærede Krigsminister, om et eneste af de Punkter, der have været Gjenstand for Forhandlingen her, thi jeg har lige som